

רע"פ 5429/17 - ליאור מנגדי נגד עיריית תל אביב

בבית המשפט העליון

רע"פ 5429/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקשת:

ליאור מנגדי

נ ג ד

המשיבה:

עיריית תל אביב

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 26.06.2017, בעפ"א 35995-05-17, שניתן על ידי כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב

בשם המבקשת:

עו"ד אייל אבולפיה

בשם המשיבה:

עו"ד אתי לוי; עו"ד נעמה בנצקי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בעפ"א 35995-05-17 (כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב), מיום 26.06.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורה של המבקשת על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט העמית ש' איזקסון), בת' 70479662 ובת' 91385864, מיום 02.04.2017.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקשת הוגשו שני דו"חות בגין חניה במקום אסור, לפי סעיף 6(ד)(2) לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 (להלן: חוק העזר). חלף תשלום הקנסות הקבועים בדו"חות, ביקשה המבקשת לעמוד למשפט, בהתאם לסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. כעולה מהאמור בדו"חות, בשני מועדים בחודש נובמבר 2015, החנתה המבקשת את רכבה על המדרכה בכיכר דיזינגוף, מקום אשר לא הוסדר להעמדת רכב וחנייתו, לפי חוק העזר.

למען שלמות התמונה, יצוין כי בכיכר דיזינגוף, בסמוך למקום בו חנתה המבקשת את רכבה, קיים תמרור 443, אשר אוסר כניסה לרחבת הכיכר, ומתחתיו מוצב תמרור 439 (להלן: התמרור), שזה לשונו:

"אסורה הכניסה והחנייה ברחבת הכיכר

פרט לפריקה וטעינה

בימי א' - ה' מ-08:00-15:00

בימי ו' וערבי חג מ-08:00-20:00".

3. ביום 02.04.2017, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקשת בעבירות שיוחסו לה בדו"חות הנ"ל. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע, כי "אכן המקום בו החנתה הנאשמת [המבקשת] את מכוניתה, עונה להגדרת המושג 'מדרכה', כפי שהוגדר בתקנות התעבורה". אשר לטענת המבקשת בדבר פרשנותו של התמרור המוצב בכיכר דיזינגוף, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי בהתאם לפרשנותו של בית המשפט המחוזי בעפ"א 61964-02-15, החנייה בכיכר אסורה בשעות שלא צוינו על גבי התמרור כמיועדות לפריקה ולטעינה. בו ביום, גזר בית המשפט לעניינים מקומיים את דינה של המבקשת. בית המשפט נתן את דעתו לטיעוני הצדדים לעונש, וקבע כי "ממילא שיעור הקנסות גבוה במקרה זה ומגיע לכדי 1,000 ₪, וכי "אין מקום להחמיר עם הנאשמת [המבקשת] מעבר לכך". לאור האמור, השית בית המשפט לעניינים מקומיים על המבקשת קנס בסך 1,000 ₪, השווה בסכומו לקנס המקורי שהוטל עליה בדו"חות.

4. המבקשת הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב הן על הכרעת דינו והן על גזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים. ביום 26.06.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבקשת על שני חלקיו, בקובעו כי הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים הינם נכונים. בית המשפט המחוזי קבע, כי הגדרת המונח "מדרכה", כפי שמופיע בתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (הלן: תקנות התעבורה), היא רחבה, וכי המקום בו חנתה המבקשת עונה על הגדרה זו. על כן, קבע בית המשפט המחוזי, כי מאחר שהמבקשת חנתה על המדרכה, נעברו על ידה העבירות בגין הורשעה, ואין מתעורר הצורך לדון בפרשנותו של התמרור, המוצב בכיכר דיזינגוף. למעלה מן הצורך, הוסיף וקבע בית המשפט המחוזי, כי "אין כל בסיס לטענה לפיה התמרור מלמד על כך שאין מדובר במדרכה", וכי "בית המשפט העליון אף לא קבע זאת ברע"פ 2862/15". אשר לטענת המבקשת בדבר קיומה של טעות במצב הדברים או אי הבנה שהייתה מנת חלקה, נקבע כי המבקשת המשיכה לחנות במקום גם לאחר שקיבלה את הדו"ח הראשון, ועל כן "אין מדובר כלל בטעות כנה וסבירה וודאי שהמערערת [המבקשת] לא עשתה כל שביכולתה על מנת להימנע מביצוע העבירה". אשר לגזר הדין, נקבע כי לא נפלה שגגה מלפני בית המשפט קמא, עת שגזר על המבקשת, בגין העבירות בהן הורשעה את הקנס המקורי בלבד, ואף איפשר לה לשלמו בתשלומים. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי "העבירה של חנייה על מדרכה נעברה על ידי המערערת [המבקשת], ועל כן אין מקום להתערב בשיקול

הדעת של המשיבה בנוגע לסעיף העמדה לדין". לאור האמור לעיל, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבקשת, על שני חלקיו.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשת רשות הערעור שלפניי, משיגה המבקשת על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. נטען בבקשה, כי עניינה של המבקשת מעלה סוגיה בעלת חשיבות ציבורית רחבה, אשר אף הועברה לדין בפני הרכב תלתא בבית משפט זה, במסגרת רע"פ 2862/15 לאופר נ' עיריית תל אביב - יפו (15.06.2016) (להלן: עניין לאופר), ועל כן יש הצדקה לדין בנושא זה ולהתערבותו של בית המשפט העליון. לטענת המבקשת, המדובר ב"בעיה רחבת היקף המוכרת לנהגים רבים במדינת ישראל ובאופן נפוץ יותר בשטחה של המשיבה, ונוגעת לאי בהירות תמרימים המהווים הלכה למעשה דברי חקיקה אשר העובר עליהם צפוי לסנקציה פלילית ואשר בגינם נרשמים מידי יום אלפי קנסות חניה לנהגים". לגופו של עניין, טוענת המבקשת כי שגה בית המשפט קמא משהתעלם מטענתה, לפיה "כאשר מוצב בכניסה לרחבה תמרור המסייג את הכניסה לאותה רחבה והעצירה בה, הרי שניתן להבין כי אין המדובר במדרכה והעומד בפני התמרור עוסק בהבנת התמרור וחילוץ המידע ממנו, האם מותרת החנייה באותה עת אם לא". עוד נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי משהתעלם מאמירותיו של בית משפט זה בעניין לאופר בדבר אי בהירות השילוט, ובחר בפרשנותו החד משמעית של כב' השופט צ' גורפינקל באותו עניין, במסגרת עפ"א 61964-02-15; משהתעלם מטענתה המרכזית של המבקשת, לפיה אין כל משמעות לשאלה האם מדובר במדרכה אם לאו, כאשר קיים תמרור אשר ממנו עולה כי מותרת החנייה על אותה מדרכה; ומשקבע בית המשפט המחוזי, כי מאחר שהמבקשת חנתה במקום המוגדר כמדרכה, לא היה צורך לדון בפרשנות התמרור שבמקום. לעניין גזר הדין, נטען כי שגה בית המשפט קמא בקביעתו, לפיה, משחנתה המבקשת על המדרכה, נכון היה להרשיעה בגין עבירה של חניה על מדרכה, אשר לצידה קנס בסך 500 ₪, ולא בגין עבירה של חניה בניגוד לתמרור, אשר לצידה קנס בסך 250 ₪. לבסוף, טוענת המבקשת כי יש לחייב את המשיבה בהוצאות משפט, זאת משהיא עתרה לחיוב המבקשת בהוצאות, כאשר היא עצמה ממשיכה לפעול בניגוד לאמור בהחלטת בית משפט זה בעניין לאופר. לאור האמור, סבורה המבקשת כי יש ליתן לה רשות ערעור, לקבל את ערעורה לגופו, ולבטל את הרשעתה או לחילופין להפחית מן הקנס שהוטל עליה, כך שיעמוד על 500 ₪ בלבד.

תגובת המשיבה לבקשה לרשות הערעור

6. לגישת המשיבה, עניינה של המבקשת אינו עומד בתנאים לקבלת רשות ערעור, שכן בקשתה עוסקת במקרה הפרטני של המבקשת, לאחר שחנתה את רכבה בניגוד לחוק. עוד נטען, כי אין בהוראות התמרור או בפרשנותו כל רלוונטיות לענייננו, שכן המבקשת הועמדה לדין בגין חניית רכב על המדרכה, ולא בשל חניה בניגוד להוראות התמרור. בהמשך לכך, טוענת המשיבה כי גם אם המבקשת הייתה מועמדת לדין בגין הפרת הוראות התמרור, לא היה מקום לקבל את פרשנותה, לפיה התמרור מתיר חניה בשעות שלא צוינו על גבי התמרור כמיועדות לפריקה ולטעינה. עוד טוענת המשיבה, כי סוגית פרשנותו של התמרור כבר נדונה בפני בית משפט זה בעניין לאופר, אשר דחה את הפרשנות המתירה חניה בשעות שאינן מיועדות לפריקה ולטעינה. לפיכך, טוענת המשיבה, כי "הבקשה דן לא רק שאינה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור ב'גלגול שלישי', אלא אף אינה עולה עם פסיקת בית משפט נכבד זה בייחס לאותו התמרור ובמיוחד כשמדובר בכיכר שנהרסה זה מכבר". לאור האמור, סוברת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה לרשות הערעור על הסף.

7. הלכה היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 5244/17 תורג'מן נ' מדינת ישראל (12.09.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.9.2017); רע"פ 6869/17 פילברג נ' מדינת ישראל (11.9.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות. **הבקשה** נוגעת לעניינה הפרטי של המבקשת, הא ותו לא, ולא מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי שנגרם לה. בנוסף, טענות המבקשת כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר דחה אותן בפסק דינו, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך "**מקצה שיפורים**" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין מקום, ככלל, להיעתר לו (רע"פ 4140/17 כרמון נ' מדינת ישראל (23.05.2017); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

8. למעלה מן הדרוש, אוסיף בקצרה את זאת. כפי שנקבע על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקשת חנתה את רכבה על המדרכה. קביעה זו נעשתה בהתבסס על עדויותיהם של שני עדי תביעה; התרשמותו של בית המשפט לעניינים מקומיים מן התמונות שהוגשו לעיונו; וקיומם של פסקי דין נוספים שניתנו בנוגע לאותו מיקום בכיכר דיזינגוף, בהם נקבע כי המקום המדובר עונה להגדרת המונח "מדרכה" בתקנות התעבורה. על כן, וכפי שציין בית המשפט המחוזי, מאחר שהמבקשת חנתה על המדרכה, הוכחו כדבעי העבירות בגין הורשעה, ואין מתעורר הצורך לדון בפרשנות שיש ליתן לתמרוך המוצב במקום. הרבה למעלה מן הנדרש, ומאחר שהערכאות הקודמות התייחסו למחלוקת בין הצדדים לעניין פרשנותו של התמרוך המוצב בכיכר דיזינגוף, אתייחס גם לכך. המבקשת גורסת כי בשעות שאינן מצוינות על גבי התמרוך כמיועדות לפריקה ולטעינה, מותרת החניה במקום. ואולם, אין לקבל פרשנות זו, אשר נדחתה זה מכבר בעניין לאופר, ואין לי אלא להזכיר את שנאמר על ידי ברע"פ 2862/15 שטיגליץ נ' מדינת ישראל (10.04.2014), כי:

"בהיעדר סימני פיסוק בתמרוך, הביטוי 'פרט ל...' בכיתוב שעל התמרוך מושא הבקשה, מתייחס לכל הבא אחריו כיחידה אחת. כלומר, כל האמור בתמרוך לאחר הביטוי 'פרט ל...' הוא חריג לאיסור החניה הגורף במקום. לפיכך, לא מתקיימת בתמרוך האבחנה, אותה מבקש המבקש לעשות, בין הכיתוב 'העלאת והורדת נוסעים' והכיתוב 'בימי א' עד ו' מ- 07:30 עד 08:30 ומ- 13:00 עד 17:00 בלבד', והמילה 'בלבד', שעליה משליך המבקש את יהבו, משמעה כי לא תותר כל חניה ועצירה במקום שלא בזמנים ובתנאים המפורטים בחריג. לפיכך, אין לקבל את פירוש המבקש לאמור בתמרוך החניה האמור".

עוד יצוין, כי מאחר שהמבקשת המשיכה לחנות במקום, גם לאחר קבלת הדו"ח הראשון, לא ניתן לקבל את טענתה כי חלה טעות במצב הדברים או אי הבנה בדבר פרשנותו של התמרוך, ובדבר קיומו של איסור חניה באותו המקום.

9. אשר לטענת המבקשת בדבר חומרת עונשה, בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בקשת רשות ערעור הנסבה על מידת העונש לא תתקבל, אלא אם מדובר במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית מרף הענישה הנוהג והמקובל בעבירות דומות (רע"פ קרעין נ' מדינת ישראל (07.11.2017); □ ראובן-פישמן נ' מדינת ישראל (24.1.2016); □ קופרמן נ' מדינת ישראל (29.9.2014)). מקובלת עליי עמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה הבחירה בגין איזו עבירה

יוגש כתב האישום, נתונה לסמכות המשיבה, וכל שמוטל על בית המשפט הוא לבדוק האם אכן בוצעה העבירה בגינה הועמדה המבקשת לדין. בענייננו, נקבע בצדק כי העבירה שעניינה חניה על המדרכה נעברה על ידי המבקשת, ואין להתערב בשיקול דעתה של המשיבה בנוגע לסעיף ההעמדה לדין.

על יסוד האמור, נחה דעתי כי דין הערעור על ההרשעה להידחות, כמו גם הערעור על העונש שהושת על המבקשת, שהינו ראוי ומאוזן, ולא מצאתי כל בסיס להתערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

10. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ג בחשון התשע"ח (12.11.2017).

ש ו פ ט
